

VASADI PÉTER VERSEI

MAGÁNYOS EMBER ÉNEKE

1.

ácsolt sugarakon függtem
iszonyú tapadás volt
most jeges szél leszakított
hátamon jégvirág kristályszirmai

fényes galambok háromágú
nyomát látom az égen
ó, tudom, az angyalszárnyak most
a sárban hevernek, mint az avar

elhalkul a kőfolyosók patazuhogása
rombadőlnek az aranyos ketrecek is
a félelem csarnokai lassan kiürülnek
állok egyedül a felmentő suhogásban

2.

üres az arcod, mint egy nyitott tenyér
gránit égen sebek repedése
ó, az arcodon üres sebek
tőr ujjak neked szegezve
gyűlölet mutatóujjai
fonnék belőlük ölelő koszorút
de vérvörös a hold
s holdfény csorog sebeidből

magányos ember gránitarca ez
sebed szakadékában hitetlenségem
fekete földje
ujjam hegyén a törvény hidege

fölöttem sebezhetetlen gránit ég
megilletlek s kételkedem
gyógyuló sebed partján
fagyos esőcsepp

szomorú vagy, mint a pont születése
hajlékony vagy, mint a feltámadás
köreid mégis elérik a partot

T A M A R I S Z K E S Ő B E N

hideg acél ég
sötétség nyirkos várfalain
villámok dongaboltozata

akácok ezüstpor illata száll
izzó tamariszk levele
fekete angyalszárny, kifeszül

ó, eső, eső, eső!
nyomában széttördelt öröklét
hangok fellazult tapadása

fénycsapdák lengnek az
oszlopokon, a kapuszögletekben
póktalan magány

ó, eső, eső, eső!
alélt kapuk lógnak forgóikon
ma nincs mit integetni
minden csepp tudja
hová, fog esni

fénysújtottan állnak a fák
zöld tűzben ég el a fű
villám lobog a monoton
magasban

a tócsák tükre visszadadog
tátongó üregek a
tócsák tükre alatt

ez az utolsó zuhogás!
tanúja, íme, az egyszemű tyúk
szemében aranyrács
napfényes sivatagi
vonulás

aztán a felhők szirtjei közt
bíbor csobogású az ég
s mint partfövenyre kivetett kő
fényéből lassan nő ki a hold

valaki sír —
csillagesz zokogása
valaki sír a köhögés
sivító késpengéi között

tamariszk fekete szárnya alatt
tüdejében zeng az eső
szívében reszket az Isten

1966.

VÍZIVÁROS

újra látom a várost az alkony
sötét kerítése mögött
halfej fényeire, mint lassú
iszap, lerakódik az est

csak a tornyok, a tornyok állnak
s az emlékezet csontfehér kapuboltja
és nőnek a házak, túl nappali
fényel kirajzolt határaikon

te is itt jártál velem, apadó csöndben
bronzfák alatt, kiáltások kövein
vizalatti hangok kísérték
mint a halak, sebesen, nyomtalanul

hiába keresem szorításod
leszakadt szíjak melegét
csak a holdi sóüregek jege ér el
s a kertekben elszéledt csapatok dobogása

két kézzel kapok utánad, elúszol
elszárad tenyeremben csípőd vonala
mint a faág, ágyad alatt lángok robaja
fekete falak állnak köréd

arcod ívfény töredéke
marék ezüst, felizzik s széthull
arcod medreiben a csillagos ég
s csatorna-szél, csatorna-csend

1967.

DAL A RIZSSZEDŐ LEÁNYRÓL

a hiúznak fekete csontja van
mellén lehunytt szemek ezüstje
a hold-szikla köré lerakódik
az éjszaka vaskoszorúja

a napnak szárnyai vannak
csőréből sugárnyi madarak
szállnak a tongu leányra
mint az aranyhó

víz felett lebegnek dalai
arcának a vízen fényudvara nő
melyben lótusz tányérkája remeg
s a csend nádlábakon ing

„ó, szelíd Ui-Mia, vállán kinek
tollászkodik aranygém, ki a déli
verőfény ketrecébe zárod a rab szeleket
fejükön esővel telt kosarak”

a bokor alja vasfekete
faágak szövevényéből a félelem
angyalokat szabadít ki
vasfeketében két kicsi hold ég

ó, tongu leány, a mímus kaktuszok
elszálló vizeket látnak s téged
mint puhán elheverő szigetet
három éj leszakadt melegében

de negyednap bokor szakadékában
ott áll a hiúz, mellén didereg
lehunyt szemek ezüstje s ostorfarka
a vízre, madártalan napra lesújt

1966. III.